

FURKAN ÖZTEKİN

Dahili | Harici *Internal | External*

20.01 – 05.03.2021

Furkan Öztekin, Simbart Projects'in Çukurcuma Caddesi'ndeki kalıcı mekanında 20 Ocak ve 5 Mart tarihleri arasında gerçekleşecek olan kişisel sergisi *Dahili/Harici'nde*, bellek ve mekan arasında kurulabilecek kırılğan ilişkileri incelediği işlerini bir araya getiriyor. Sanatçı, kağıt üzerine mürekkep ve kolaj, fotoğraf, nesne ve yerleştirme gibi farklı mecraları kullanarak belleğin kayganlığını mekan ve nesnelerin değişkenlikleriyle harmanlayarak araştırma yöntemlerinin plastik kararlarla pekiştirildiği çoklu zamanlı bir evren yaratıyor.

Öztekin manevralarını resim ve resmin tanıdığı imkanların farkında olan bir yerde yapıyor. Mimari yapıların çatılarında kullanılan alüminyum levha kalıntılarını kağıdı tutan bir yüzey olarak kullandığı *'Tek Bildiğimiz Düşmek'* serisi, kağıdın bir malzeme olarak geçici olma halini araçsallaştırıyor; öncesini bilmediğimiz, görmediğimiz bir binayı bir nebze de olsa dış etkenlerden korumak için kullanılan alüminyumun atıkları, keskin olduğunu tahmin ettiğimiz köşeleri ve dalgalı halleriyle kendi içinde bir tezat barındırıyor. Malzemenin gergin durağanlığını kullanan Öztekin, kağıt çalışmalarını bu yüzey-nesnelere uygulayarak aslında iki malzemenin de kendi doğasının dışında davranmasına yol açıyor. *'Evin Kayıp Parçaları'* da benzer bir şekilde neresi olduğu bilinmeyen mekanların detaylarını bağlamlarından kopararak görselleştirilenin her zaman olmayanla ilişkili olduğunu anımsatıyorlar. Sanatçının renklendirdiği fotoğraf ve kağıtların arka yüzlerinde oluşan tesadüfi boya birikmelerini mürekkep, akrilik ve kömür aracılığıyla yeni bir yüzeye aktardığı, kalıcılaştırdığı *'Yepyeni Gözler'* serisi ise aslında izini sürdüğümüz, aradığımız şeylerin bu tesadüfi şekillerde bulunabileceğini düşündürüyor. Bu lekesele araştırma, aktarılmış olan lekelerin var olmuş olduğunu varsaydığımız kağıtların ön tarafında ne olduğunu düşünmenin yersizliğinin altını çizerek -ki soyut lekeleri bir yüzeyden başka bir yüzeye aktarma tam da bu sorunun aslında merkezde olmadığına işaret ediyor- resmetmeyi bir lekeselelik olarak konumlandırıyor.

Devir' de çevrimiçi emlak fotoğraflarını leke yüzeylerine dönüştüren Öztekin belli bir amaca hizmet için çekilmiş ve yayınlanmış olan fotoğrafların göstermelerini lekelerle önleyerek, işlevini yitiren bu fotoğrafları sadece birer yüzeye indiriyor. Son zamanlarda Google Maps aracılığıyla Ülker Sokak'ı farklı bir şekilde gezmeye başlayan sanatçı, bu gezinmelerinin sonucunda topladığı bitki örtüsü fotoğraflarıyla kendi tanık olmadığı, olamadığını başka türlerin tanıklıkları üzerinden kaydediyor ve bu tanıklıkları kartpostallara dönüştürerek kendi konumunu tanığın şahitliğini tutan bir yerde belirliyor; tanıklığı iletişim aracı olarak konumlandırıyor. Öztekin, fotoğrafı aktarım aracı olarak değil de iletken birer turnusol kağıdı olarak kullanıyor; fotoğrafın kusurlu belleğinin yerine bitkilerin belleğinin konulabileceğine işaret ediyor.

Öztekin'in resimsel çabalarının temelinde siyasi ve sosyal koşulların ve direnişlerin belirlediği bir hassasiyet var. Sanatçının çalışmalarında, LGBTİ+ direniş tarihinde önemli olmuş olan mekanlar, lekeler, kalıntılar, olmayanların, anlatılmayanların, görülmeyenlerin hafıza nesnelere dönüştüğü başka bir aktarımı mümkün kılıyor.

FURKAN ÖZTEKİN

Dahili | Harici *Internal / External*

20.01 – 05.03.2021

In his solo exhibition “Internal / External”, Furkan Öztekin brings together works in which he examines the fragile relationships that can be established between memory and space. The exhibition will take place between January 20 and March 5 at Simbart Projects’ permanent space on Çukurcuma Street. Using different media including ink and collage on paper, photography, object, and installation, the artist creates a universe of multiple temporalities in which research methods are reinforced with plastic decisions by blending the slipperiness of memory with the variability of space and objects.

Öztekin performs his maneuvers, aware of the possibilities of painting and the nature of the medium of painting. With the “All We Know Is Falling” series, in which pieces of aluminum plates used on the roofs of buildings are used as surfaces to hold the paper in place, the artist instrumentalizes the temporariness of paper as a material. The aluminum residues, which were used to protect unknown buildings from external factors to some extent, host their own contrasts with sharp corners and wavy forms. Using the taut stasis of the material, Öztekin actually causes both materials to behave outside of their nature by applying his paper works to these surface-objects. Similarly, in “Lost Pieces of Home”, he reminds us that what is visualized is always related to what is not by detaching the details of the unknown spaces from their context. The “Brand New Eyes” series, in which the artist transfers the accidental color deposits that form on the backs of photographs and papers into a new surface through ink, acrylic, and charcoal - making viewers think that the things that are traced and sought can be found in these random forms. This research on stains underline the impracticality of thinking about what happened on the front sides of the sheets of paper that we assume to have existed before the stains were transferred - that transferring abstract stains from one surface to another precisely indicates that this problem is not actually at the core - positions the act of painting as an act of staining.

Öztekin, who transforms online real estate photographs into stain surfaces in “Takeover”, prevents the functioning of photographs taken and published for a specific purpose by partially concealing them with stains and reduces these photographs that have lost their function to sheer surfaces. The artist, who recently started touring Ülker Street using Google Maps, records the plant photographs he has collected as a result of his virtual strolls; the testimonies of other species are thus recorded and he transforms these testimonies into postcards, specifying his own position as that of someone holding the testimonies. Öztekin employs photography not as a tool of narration, but as a conductive litmus paper; he highlights that instead of the flawed memory of photography, plants can and should testify.

The foundations of Öztekin’s painterly efforts are grounded in a sensibility that is defined by political and social circumstances as well as resistance movements. In the artist’s works, spaces that have been crucial to the history of LGBTI+ resistance, stains, remnants, the absent, the undernarrated, the unseen are transformed into objects of memory to make another form of narration possible.

EXHIBITION MAP

